

Александър Шпатов - #НаЖивоОтСофия

ПРИНЦЕСИ ОТ СЛАВЕЙКОВ

След десет пропуснати тя най-после връща обаждането и сред шума от асансьора директно зачита есемеса от 5:30 сутринта:

- *Имаш ли кайма у вас? Спешно е. С пет удивителни.* Какво става? Кажете ми, че е някакъв autocorrect.

- Не е. Точно това имах предвид.

- Кайма? Шунка викаше на тревата, ама кайма - за пръв път чувам. Искам да кажа... представи си, ако аз ти пратя такъв есемес в пет сутринта...

- Мога да си представя. Ако си беше вдигнала телефона, сигурно щях и по-добре да ти го обясня...

- Само не ми казвай, че си почнал да друсаш, моля те, спести ми поне това. За наливането ти знам, вече свикнах да си изключвам телефона вечер, ама все пак - има си някакви граници.

- Извинявай, но наистина беше спешно и наистина ми трябваше кайма. Както и да е, няма значение. Вече е късно.

- Направо си е рано, мен ако питаш. Тъкмо извеждам кучето.

- Чух го, още лае, като слезе на партера... Ха-ха, всъщност именно за него си говорих с Ванката днеска.

- С кого?

- С Ванката от Петък, той беше на смяна и нали знаеш - като поприключат с поръчките и още не са затворили – идва най-добрият час да си разлафиш.

- Пиянски изпълнения. После нищо не помниш. Нагледала съм се.

- Зависи.

- Въобще не зависи. Както и да е, какво си говорихте за Лиза?

- Ха-ха, малко е дълго. Ако искаш да те набера, да не те набутвам. Още си ми в безплатните.

- Няма проблем.

- Еми виж, ние с Ванката това и друг път сме си го лафили. Цяла вечер опитвах да заграждам едно момиче, даже тръгнах към тях да я изпращам...

- Да *заграждаш*, това ли е думата?

- Това е.

- Еми ако това е думата, не знам защо си мислиш, че може нещо да се получи.

- Именно, точно това си говорихме - никакъв шанс да си намериш свестно момиче по тая схема. В случая още по-малко, защото уж един час си говорим и всичко е окей, а накрая, като я задърпах към таксито...

- *Задърпах?*

- Добре де, като й *предложих* да се качим заедно, изведнъж ми вика, че си имала приятел. Обаче на мен в тия схеми въобще не ми се влизаше, само я попитах още веднъж дали е сигурна, че си има приятел, тя каза, че била сто процента сигурна и така - оставих я да се качи сама. И направо обратно в Петък да затапя с едно малко. А Ванката супермного се учуди, щото си мислел, че съм се уредил или там както трябва да се каже, ама като му обясних как мацката изведнъж се присетила за приятеля си, и той точно това ми вика като теб - с тоя начин на живот, това е положението. Друго не можеш да очакваш. Аз толкова пъти ми се е случвало, вика, докато приключим с бара, докато приберем, докато пуснем алармата, и излизам навънка - слънцето вече се вдигнало, хората ги гледаш чакат тролея за работа, а като минеш през парка - навсякъде мацки с кучета. И аз т'ва съм се замислял: ти какво общо можеш да имаш с такава мацка, дето си разхожда кучето, а ти още не си си легнал? Нищо. Щото тя може и да излиза в петък и събота, ама си има едно наум - утре ще разхожда куче. Разбираш ли? И аз му викам прав си, абсолютно си прав, Ванка, ето, викам, аз например... - и си му разказах за Лиза, ха-ха.

- За *Лиза*?

- Така де, естествено, че за теб. Мегасподелаянката с Ванката направихме, ама то барът си предразполага, особено като до преди час е било лудница, а изведнъж е останало само музичка за фонче и празни чаши за прибиране. То и той, разбира се, е имал подобни истории... Така че добре разлафихме, ха-ха. Както и да е, после ме прихвана вече пиянският глад и му викам сори, Ванка, ще цепя към Мимас. Обаче в Мимас дюнерът беше свършил, само хамбургери можем да ти направим, викат, ама аз, знаеш, не си падам много по техните хамбургери, щото ми се разпадат в ръцете, и затова се пуснах към Сандвичите на Славейков. Страшно много ми се прияха принцеси, там ги правят страшни, знаеш. И отивам аз и го гледам онзи, пича, дето от десет години само на нощна бачка.

- Онзи високият ли? Дето се майтапихме, че толкова мъртвопияни са му минали пред очите, че пази компромати за половин София, той ли?

- Точно той. Ама не е мръднал - същите сенки под очите, същата прическа, същият поглед. Само те пита какво искаш, и толкова. И аз му викам една принцеса да ми направиш, ама истинска да ми я направиш, че супермного ми се е дояло; разкарвам се дотук да не ти казвам откъде. И си мисля ей т'ва е, тоя път може пък да разлафим, докато я чакаме принцесата, днеска и без това ми е тръгнало... Ама онзи мълчи. Само изважда от хладилника хлебчето със суровата кайма, слага я в печката със зомбираните си движения, завърта ключа и това е. Нито дума. Обаче аз, не знам какво ми стана, ама му викам: Човече, от десет години те знам, една дума не сме си обелили. А онзи - ама съвсем спокойно: Какво искаш да ти кажа? Нямам представа, викам. Нещо. Каквото и да е. Ето, казвам, защо например се казва принцеса, имаш ли представа? Не знам. Само това ми вика: *Не знам*. Ама пак така сериозно ми го казва - нито да се засмееш, нито да измислиш как да продължиш. И аз, не знам какво ми стана, ама не се спирам: Добре де, ти поне замислял ли си се? Това е суперканибалско всъщност. Идва ти някой чужденец на гости, цял ден го водиш по София, вечерта разцъквате по баровете и накрая: *А сега за десерт ела да изядем една принцеса*. Ти представяш ли си какво ще си помисли? И онзи сигурно пак щеше да каже *не знам*, ама точно тогава влязоха още двама пича за по джоб с три салати и той се хвана с тях. И докато ги стопли хлебчетата на тоста, докато им сложи салатите, и тя и моята принцеса вече беше станала. *Чубрица? Майонеза или кетчуп?*, пита ме пак мене, ама аз, нали вече се бях почнал и му викам не бе човече, искам истинска принцеса, толкова ли е трудно?

- Какво значи истинска? Да не си почнал и ти с тия хотели за един час?

- И той първо това каза: *Истинските, пич - в бар Париж*. Тука са само от кайма. Обаче аз му обяснявам, че говоря сериозно - за истинска, реална принцеса му говоря. Викам му малко преди да дойда тука с един приятел барман точно за това си лафихме. Всички момичета като малки искат да станат принцеси, а като пораснат - стават точно обратното.

- Кое е обратното? - едва се чува в телефона, заглушено от внезапен лай. - Извинявайте, разгонена е...

- Моля?

- Нищо, тук на Лиза непрекъснато ѝ се нахвърлят. Много ми е кокетна.

- И аз за това говорех.

- Моля ти се. Точно ти нямаш право, мисля...

- Ха-ха, разбира се, да.

- И какво стана в крайна сметка, изтръпна ми ръката да го държа тоя телефон.

- Ами какво стана - пичът изведнъж се разговори. Не можех да повярвам. За първи път! *Истинска*, ама истинска принцеса ли искаш? Викам му да, нали всеки това иска. А онзи включи на пета и въобще не можех да го спра: Значи, гледай сега, ми вика, в строгия смисъл на думата това въобще не е оферта. Принцесата по определение означава дъщеря на действащ монарх, по възможност първородната. На теб обаче ти трябва да не е женена, защото, нали за това е целият зор по приказките - вдигате сватба и гепваш веднага половината царство. Така е, викам му, и после всички заживяват щастливо. Кой не го иска... А онзи: еми, пич, към днешна дата – 26 септември 2013 г., доколкото Гугъл може да бъде прав, изборът на практика се свежда само до една - дъщерята на Великия херцог Анри Люксембургски, Александра, която е и единствената бяла действаща принцеса според тези критерии. Впрочем тя почти става, като ѝ гледах снимката в Уикипедия, а и е точно като за теб – набор '91. Доколко е възможно е друг въпрос, ако бях такъв магьосник, надали щях да се сцелвам от нощни смени да ти продавам сандвичи. Както и да е, вика ми, ама като робот вече ги изстрелваше думите, след Александра водите стават вече много дълбоки – като се почне от

седемнайсетгодишната Иман от Йордания и техни височества Азема и Фадзила от Бруней, мине се през арабските хареми, където немюсюлмани никога няма да пристъпят, и накрая се стигне до шестте пълнолетни дворцови особи на краля осеменител на Свазиленд и тонгоанската принцеса ЛатуфийпекаТуку'ахо. Името говори само. Това са ти принцесите, които са свободни. Всички останали, които не са женени (включително и белгийските, холандските, датските и японската), са все още малолетни. Там трудно ще можеш да се включиш, без да трябва да ги лежиш. Сега, ако разширим дефиницията...

- Само секунда, че адски ми изтръпна ръката да го държа тоя телефон... Така... слушам те отново. Какво ми разказваше... ако разширил дефиницията?

- Ако я разширим, вика, можем да включим всичките неженени аристократки, не само дъщерите на монарха. В този случай можеш да разчиташ на доста повече европейки, но както сам знаеш, заради вековните врътки между три-четири фамилии не следва да се надяваш на кой знае какво (освен на все по-бързо развиващата се пренатална диагностика). И тогава да се чудиш, вика ми - и то съвсем не без основание, - защо всички искат да си намерят принцеса? Причината е само и единствено в устойчивостта на представите, които си създаваме. Ей т'ва като ми го каза, направо ми смачка мозъка, честна дума. Нали се сещаш, вика, как децата рисуват къщички с червен покрив, димящ комин, дървена оградка, колибка за кучето и т.н., а реално всички тука живеят по блокове... И продължава: Оттам идва всичко - едно време как са живели хората, за обикновените говоря, не за аристократите? Живели са в коптори - без топла вода, без канализация, без образование, само с една-две дрехи от чеиза и това е. Не са ги бръснели за слива. Никакви права, нищо... Докато принцесите са били друга работа. Хранели са се редовно, къпели са се, когато си поискат, спели са в удобни легла, можели са да четат и да пишат, уважавали са ги, а бе сещаш се за какво говоря. Сега де факто почти всички момичета почти навсякъде, където се разказват приказки за принцеси, живеят именно такъв живот. Разликата е единствено в липсата на титла. Та ако говорим за такава принцеса - добро, възпитано и красиво момиче, - мога да ти помогна. А аз (след като спрях да се пуля) му викам: Това е, човече, повече не мога и да искам. Какво трябва да направя? Той: много е просто, вика. Ще ти направя една специална принцеса, ти само трябва да донесеш продуктите. Даваш я на което си избереш момиче, което мине оттук, тя си хапва от нея и става твоя. Завинаги. А нали се

сещаш - тука е центърът на София, точно до Славейков, нямаш представа колко свестни момичета минават на ден...

- Само такъв като тебе може да се върже на такива глупости..

- И аз това го питах – връзвало ли е някога. А той само се засмя: Естествено, вика, да не мислиш, че си първият, който ми идва тука за “истински” принцеси. Да не мислиш, че само ти си се сетил? И после съвсем делово: имаш два часа да намериш продуктите.

- И ти, вместо да отидеш до първия денонощен, ми звъниш за кайма, така ли?

- Еми оказа се, че не било толкова просто. За да върже, ми вика, хлябът трябва да го вземеш от първата суперкрасива мацка, с която се запознаеш. Иначе нищо няма да стане. И аз какво да направя, казвам му споко, нямаш грижи и излизам да я търся мацката. Обаче улицата празна, жива душа няма, камо ли мацки. Викам си: Къде може да има наблизко по това време? Само за БИАД се сетих - по това време няма къде другаде. Цепя по Раковска, свивам после по Гурко, тръгвам да влизам, обаче охраната: Не можем да те пуснем, викат, по къси панталони не може. Дрескод ми имали те, представяш ли си? Аз се опитвам да им обясня, че ми е суперважно, ама на мен от хиляда километра ми личи, че не слушам чалга, никакъв шанс. И точно в този момент гледам отвътре излиза някаква мацка, гледа си в телефона и си върви пеша. Аз след нея: така и така, обяснявам й, трябва да купя хляб от теб, суперважно ми е. Тя естествено въобще не зацепва, обаче ми вика накрая: Ти си сладък, харесваш ми. Така че, ако е само това с хляба нямаш грижи, знам един денонощен към нас, само трябва да ми платиш таксито. И отидохме, взехме го хляба, закарах я до тях и му го донесох на онзи. А пичът вика - четирийсет минути дотук, добре се движим, идва ред на кашкавала. Кашкавалът, вика, трябва да го вземеш от най-грозното момиче, с което си бил.

- Което е?

- Няма значение. Само за booty call я ползвах тука тия месеци.

- *Booty call?* Истински джентълмен.

- Ха-ха, мерси. Както и да е де – хванах такси и директно при нея в Белите брези. Нямаше какво да й звъня да я питам къде е, ние за тоя booty call се бяхме разбрали. Звъннах й направо пред входа и тя: *Качвай се, ама да знаеш че нямам време да се*

обличам. Оставям отворено. Хващам асансьора, влизам горе у тях и вместо при нея - директно в кухнята. Отварям хладилника. Ровя. Няма кашкавал. Само една бучка пармезан. Викам си кашкавал, пармезан, все е сирене. Става значи. И точно си го слагам в джоба, и онази влиза. Само по прашки. И ми вика ти луд ли си? Има къде да бъркаш, защо ми ровиш по хладилника?

- И ти какво й каза, много ми е интересно.

- Истината, как какво!

- И за кашкавала ли?

- Естествено. Джентълменът не лъже, ха-ха. И без това трябваше да я разкарам. А и бях казал на бакшиша да ме чака долу, че иначе нямаше да ми стигне времето. И така – остана само каймата от тебе. Още в таксито ти звънях, писах есемеси, пак звънях, ама, както знаеш - без резултат. И се връщам при пича и му викам: няма как да се свържа, тя вече си изключва звука вечер, а и до тях няма смисъл да ходя - домофонът не работи. А пичът ме поглежда вече някак по-приятелски: Добре де, може и да не е най-такавата, може да е някоя от следващите. И тъкмо да му кажа, че няма следващи, но си викам я по-добре да го метна, той няма как да знае. Окей, сега звъня, казвам му. И се правя, че говоря там нещо, омайвам, смея се, а бе голям актьор, даже уж запуших слушалката да го питам кайма за кюфтета дали се брой, щото тя само такава имала. Той отговаря, че не било проблем. И така - взех шестица кюфтета от същия денонощен като хляба, занесох му ги, гледам си часовника, бях сцепил секундата, обаче онзи само ме погледна със сенките си под очите: Съжалявам, тия номера не минават.

- Ето, казах ти - през цялото време те е бъркал.

- И аз това му казах: Защо да те лъжа, човече, наистина ги взех от тая мацка. А той: Досега толкова подобни принцеси съм правил, вика, и знам само едно - ако наистина си отишъл при такова момиче за кайма, сто процента щеше да я доведеш после тука. А аз пак се опитвам да го метна нещо. Че било на работа момичето, че офисът й бил супердалече, че имала да разхожда куче първо, ама онзи вика: Съжалявам – времето свърши, не може вече да стане принцесата...

- Не е вярно - прекъсва го тя.

- Моля?

- Имам кайма, казвам – гласът ѝ отново е топъл. – Може да стане.

P. S. Рецепта за истински принцеси: Намазвате 2 бр. филии с тънък пласт кайма. Настъргвате обилно кашкавал. Включвате печката. Слагате филиите вътре. Докато чакате да станат, отивате в другата стая за по кафе, имате толкова много да си казвате. Нито пиете кафето, нито говорите.

Докато сте заедно, принцесите прегарят.